

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 21.6.2002
COM(2002) 333 definitief

**VERSLAG VAN DE COMMISSIE AAN DE RAAD
EN HET EUROPEES PARLEMENT**

**betreffende de toerekening van indirect gemeten diensten van financiële intermediairs
(IGDFI)**

**met een kwalitatieve en kwantitatieve analyse van de resultaten van de
proefberekeningen voor de toerekening en berekening van de IGDFI overeenkomstig
Verordening (EG) nr. 448/98 van de Raad van 16 februari 1998**

INHOUD

1.	Samenvatting.....	3
1.1.	Wetgeving.....	3
1.2.	Twee opties	4
2.	Uiteenzetting van het probleem: de werkwijze bij de nationale rekeningen en de gevolgen ervan voor het bruto binnenlands product (BBP)	6
3.	Methoden voor de toerekening van de IGDFI	8
4.	Bronnen.....	10
4.1.	Dekking van de sectoren S.122 en S.123	10
4.2.	Beschikbare gegevens over de uitstaande bedragen aan leningen en deposito's en over de rentestromen	10
5.	Belangrijkste resultaten	11
5.1.	Vergelijking tussen niet-toegerekende IGDFI volgens de huidige definitie en toegerekende IGDFI	11
5.2.	Output van de centrale bank	11
5.3.	Negatieve IGDFI	11
5.4.	IGDFI naar bedrijfstak.....	11
5.5.	Analyse van de gevolgen voor het BBP	12
5.5.1.	Gemiddelde gevolgen voor het BBP per land.....	12
5.5.2.	Gemiddelde gevolgen voor het BNI per land	15
5.5.3.	Gemiddelde gevolgen voor het BBP naar methode en naar land.....	15
5.5.4.	Volatiliteitsindex	16
5.5.5.	IGDFI tegen constante prijzen	18
6.	Keuze van een methode voor de toerekening van de IGDFI.....	19
7.	Conclusie	20

1. SAMENVATTING

Financiële intermediairs brengen hun klanten expliciet commissies en andere vergoedingen voor hun diensten in rekening. Meting van de productie en consumptie van deze diensten geeft geen aanleiding tot speciale conceptuele of praktische problemen bij het opstellen van de nationale rekeningen.

De financiële intermediairs kunnen evenwel ook diensten leveren die zij impliciet in rekening brengen door deposanten en kredietnemers verschillende rentetarieven te bieden resp. in rekening te brengen. Zij betalen deposanten een lagere rente dan de officiële rente, terwijl kredietnemers een hogere rente moeten betalen. De rente die zij als gevolg hiervan netto ontvangen, gebruiken zij om hun kosten te dekken en een exploitatieoverschot te bereiken. Dankzij dit rentestelsel behoeven zij hun klanten niet afzonderlijk de verleende diensten in rekening te brengen en ontstaat de rentestructuur die wij in de praktijk waarnemen. Dit heeft echter wel tot gevolg dat er voor de nationale rekeningen een indirecte meting van de waarde van de diensten die de intermediairs niet expliciet in rekening brengen, nodig is. Men spreekt hierbij van indirect gemeten diensten van financiële intermediairs (IGDFI).

In beginsel moet de IGDFI-output worden toegerekend aan de verschillende gebruikers van de niet expliciet in rekening gebrachte diensten, die daarom in de nationale rekeningen als intermediair verbruik van ondernemingen, als consumptie van huishoudens, overheid en instellingen zonder winstoogmerk ten behoeve van huishoudens of als uitvoer naar niet-ingezetenen worden behandeld.

Op deze wijze worden de IGDFI net als alle andere output bij de berekening van het bruto binnenlands product (BBP) en het bruto nationaal inkomen (BNI) in aanmerking genomen.

In de praktijk kan het evenwel moeilijk zijn om voor de toerekening van de IGDFI aan de verschillende gebruikers een methode te vinden die theoretisch bevredigend is vanuit economisch oogpunt en waarvoor ook de vereiste gegevens beschikbaar zijn.

1.1. Wetgeving

Verordening (EG) nr. 448/98 van de Raad tot aanvulling en wijziging van Verordening (EG) nr. 2223/96 wat betreft de toerekening van de indirect gemeten diensten van financiële intermediairs (IGDFI) in het kader van het Europees systeem van nationale en regionale rekeningen (ESR 95) voert het beginsel van toerekening van de IGDFI in. Deze verordening stelde een aantal proefmethoden voor de toerekening van de IGDFI voor die in de periode van 1995 tot en met 2001 door de lidstaten moesten worden uitgetest.

Dit eindverslag voldoet aan de vereisten van artikel 5 van de verordening: "De Commissie [legt], na raadpleging van het Comité statistisch programma, [...] vóór 1 juli 2002 een eindverslag voor aan het Europees Parlement en de Raad met een kwalitatieve en kwantitatieve analyse van de implicaties van de proefmethoden voor de toerekening en berekening van de IGDFI". Tijdens de proefperiode werden aan de nationale bureaus voor de statistiek regelmatig uitvoerigere technische verslagen voorgelegd.

In de verordening is ook bepaald dat de IGDFI in de nationale rekeningen zullen worden toegerekend, indien de conclusies van het eindverslag over de betrouwbaarheid van de in de proefperiode verkregen resultaten positief zijn.

Toerekening zou tot een wijziging (verhoging) van het niveau van het bruto binnenlands product en het bruto nationaal inkomen leiden, wat gevolgen zou hebben voor een aantal communautaire beleidsterreinen. Volgens artikel 8, lid 1, van de verordening van de Raad echter "wordt het besluit om de IGDFI toe te rekenen voor de vaststelling van het BNP dat wordt gebruikt voor de begroting en het stelsel van eigen middelen van de Gemeenschap door de Raad, op voorstel van de Commissie, met eenparigheid van stemmen vastgesteld".

Indien de conclusies van het eindverslag negatief zijn, dat wil zeggen als men tot de slotsom komt dat geen van de proefmethoden voor de toerekening van de IGDFI betrouwbaarder zijn voor de juiste meting van de economische activiteit dan de huidige nultoerekening, is de Commissie verplicht bij de Raad een passend voorstel in te dienen tot wijziging van Verordening (EG) nr. 2223/96, teneinde het beginsel van toerekening van de IGDFI, dat door Verordening (EG) nr. 448/98 werd ingevoerd, uit de methoden voor de ESR 95 te schrappen.

1.2. Twee opties

Eurostat heeft tijdens de proefperiode een IGDFI-taskforce opgericht, bestaande uit nationale deskundigen die belast waren met de uitvoering van de proef in elk van de lidstaten. In de latere fasen waren ook de kandidaat-lidstaten bij deze taskforce betrokken en Slowakije heeft zelfs de gehele proef uitgevoerd.

Tijdens de vergaderingen van de taskforce konden gemeenschappelijke praktijken, die tot een betere vergelijkbaarheid moesten leiden, worden beoordeeld en konden gegevens en methoden worden besproken. Het werk van de IGDFI-taskforce en de door de lidstaten verkregen resultaten werden regelmatig in de werkgroep nationale rekeningen besproken.

De voornaamste conclusies van de proef zijn:

- Men is het er in ruime mate over eens dat toerekening van de IGDFI in theorie tot een verbetering van de ESR-methoden zou leiden, aangezien de BBP-niveaus nauwkeuriger kunnen worden bepaald. In het BBP zou namelijk de gehele toegevoegde waarde als gevolg van de activiteit van financiële intermediairs zijn inbegrepen en niet alleen het deel (met aanzienlijke verschillen tussen de landen) dat overeenkomt met de commissies en andere vergoedingen die klanten rechtstreeks in rekening worden gebracht.
- Door toerekening van de IGDFI zou het BBP (en het BNI) gemiddeld met 1,3% stijgen.
- In de praktijk moeten voor de toerekening van de IGDFI echter nauwkeurige gegevens worden gebruikt, daar de IGDFI als marge worden berekend. Er is gebleken dat er in de lidstaten voor sommige gegevens geen directe bronnen zijn, wat twijfels oproept over de betrouwbaarheid van nationale aggregaten waarin toegerekende IGDFI zijn inbegrepen.

Er zijn twee opties, afhankelijk van de beoordeling van de methode vanuit conceptueel en praktisch oogpunt:

- **De eerste optie** bestaat erin te stellen dat de meeste lidstaten erin zijn geslaagd de proefmethoden toe te passen en vergelijkbare en stabiele resultaten te verkrijgen, ook al is er een gebrek aan directe bronnen voor sommige gegevens.

Er wordt toegegeven dat de toerekening van de IGDFI, die vanuit conceptueel oogpunt zeer wenselijk is, in praktijk een aantal problemen oplevert. Daarbij kan echter worden overwogen dat de kwaliteit van de toerekening in de loop der jaren zal verbeteren, met name door de ontwikkeling van gegevensbronnen om aan nieuwe behoeften van de ECB te voldoen, en dat de kwaliteit ook nu al wel bevredigend is.

Toerekening van de IGDFI in de nationale rekeningen is dus haalbaar; hierdoor zullen de nationale rekeningen van de lidstaten op één lijn worden gebracht met die van de Verenigde Staten, Canada en Australië, die de IGDFI al in hun nationale rekeningen toerekenen.

Sommige lidstaten stellen voor om pas in 2004 of 2005 met de toerekening van de IGDFI te beginnen, daar zij menen dat de extra tijd nuttig is om de gebruikte bronnen en methoden te verbeteren.

Verwacht wordt dat een dergelijk positief besluit over de toerekening van de IGDFI de nationale bureaus voor de statistiek in staat zal stellen om uit diverse bronnen, met name uit de bankwereld, informatie van betere kwaliteit te verkrijgen.

Een meerderheid van de lidstaten steunt deze optie.

- **De tweede optie** bestaat erin te stellen dat er conceptuele bezwaren aan de toerekening van de IGDFI kleven, met name het feit dat de beloning van een financieel instrument aan economische functies is gekoppeld (bv. productie en consumptie).

En zelfs als het vanuit conceptueel oogpunt nuttig lijkt om de IGDFI toe te rekenen, dan nog meent men dat de proefperiode heeft aangetoond dat de resultaten, bij gebrek aan rechtstreekse gegevens, grotendeels stoelen op veronderstellingen. Vooral de gegevens die vereist zijn voor de opstelling van regionale en driemaandelijke rekeningen zouden bij toerekening van de IGDFI van middelmatige kwaliteit zijn.

In de praktijk voldoet dus geen enkele van de proefmethoden in de verordening en men zou een betrouwbaarder resultaat verkrijgen, wanneer de IGDFI niet in de nationale rekeningen worden toegerekend. Er wordt aanbevolen de huidige nultoerekening voor de behandeling van de IGDFI in de nationale rekeningen te handhaven. Mochten de lidstaten dat wensen, dan kunnen zij in satellietrekeningen wel toegerekende IGDFI toepassen.

Deze optie vindt steun bij een minderheid van de lidstaten.

Het is duidelijk dat een grote meerderheid van de lidstaten voorstander van de eerste optie is. De algemene mening is dat de nauwkeurigheid van aggregaten in de nationale rekeningen door toerekening van de IGDFI zou worden vergroot.

Het is in dit verband nuttig om de conclusies van het interim-verslag van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad uit 2000 in herinnering te roepen: "Omdat de toegerekende IGDFI als marge worden berekend, moeten nauwkeurige gegevens worden gebruikt. Hoewel bepaalde gegevens niet rechtstreeks aan de bronnen konden worden ontleend, waren de lidstaten in staat de proefmethoden toe te passen en vrij stabiele resultaten te behalen. Daarom is volgens de Commissie de toerekening van de IGDFI haalbaar indien verdere verbeteringen in de bronnen worden aangebracht."

In de afgelopen twee jaar hebben de lidstaten herziene resultaten voor de eerste jaren van de proefperiode (1995 tot en met 1997) voorgelegd; deze herziening was het gevolg van een verbetering van de bronnen en de gebruikte schattingsmethoden.

De Commissie wil de praktische moeilijkheden bij de toerekening van de IGDFI niet bagatelliseren, maar is van oordeel dat de resultaten van de proefperiode positief zijn. Zij verwacht dat de kwaliteit van de bronnen en methoden in de komende jaren verder zal verbeteren, naarmate de lidstaten met dit soort berekeningen meer ervaring hebben.

Gelet op het bovenstaande en in overeenstemming met Verordening (EG) nr. 448/98 van de Raad zal de Commissie voor eind 2002 met een voorstel voor een verordening van de Commissie betreffende de toerekening van de IGDFI in de nationale rekeningen komen.

De Commissie meent dat twee extra jaar voor de lidstaten nuttig kunnen zijn om de gebruikte bronnen en methoden verder te verbeteren. Vanaf 1 januari 2005 zullen de toegerekende IGDFI dan moeten zijn inbegrepen in de gegevens (met betrekking tot voorgaande jaren) die overeenkomstig het schema voor het verstrekken van nationale-rekeningengegevens (in bijlage B van Verordening (EG) nr. 2223/96) worden medegedeeld.

Volgens artikel 8 van Verordening (EG) nr. 448/98 van de Raad geldt de toerekening van de IGDFI echter niet voor de vaststelling van de begroting van de Europese Unie en haar eigen middelen, tenzij de Raad hiertoe met eenparigheid van stemmen op voorstel van de Commissie besluit.

2. UITEENZETTING VAN HET PROBLEEM: DE WERKWIJZE BIJ DE NATIONALE REKENINGEN EN DE GEVOLGEN ERVAN VOOR HET BRUTO BINNENLANDS PRODUCT (BBP)

Een oplossing voor het probleem van de toerekening van de IGDFI zou tot een aanzienlijke verbetering van de methoden van het Europees systeem van nationale en regionale rekeningen (ESR 1995) en met name tot een nauwkeurigere bepaling van de BBP-niveaus leiden.

Het SNA 93 (System of National Accounts), dat door de Verenigde Naties, het Internationaal Monetair Fonds (IMF), de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), de Wereldbank en de Commissie van de Europese Gemeenschappen gezamenlijk werd opgesteld, beveelt toerekening van de IGDFI aan.

Met de verordening van de Raad van 16 februari 1998 betreffende de toerekening van de IGDFI in het kader van het ESR wordt beoogd methoden vast te stellen voor een geharmoniseerde toepassing door alle lidstaten.

Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 448/98 van de Raad moeten de IGDFI worden toegerekend op basis van een referentietarief.

Bij de proefberekeningen wordt de toerekening van de IGDFI aan de gebruikers gebaseerd op het verschil tussen de werkelijke tarieven van de betaalde en ontvangen rente en een referentietarief.

Dit referentietarief geeft de zuivere kosten voor het opnemen van middelen weer, dat wil zeggen dat de risicopremie zoveel mogelijk uit dit tarief is geëlimineerd en dat hierin geen vergoeding voor intermediaire diensten is opgenomen.

Ter verduidelijking van de IGDFI-berekeningen worden hier twee voorbeelden gegeven:

- Een lening van 100:
 - Rente die de financieel intermediair ontvangt 5%
 - Referentietarief 2 %
 - $IGDFI = 100 \times (5\% - 2\%) = 3$
- Een deposito van 100:
 - Rente die door de financieel intermediair wordt betaald 1,5 %
 - Referentietarief 2 %
 - $IGDFI = 100 \times (2\% - 1,5\%) = 0,5$

Totaal IGDFI = 3,5

In het ESR 1995 (vóór de wijzigingen van Verordening (EG) nr. 448/98) en in de door de lidstaten verstrekte gegevens wordt de IGDFI-output niet aan de gebruikers toegerekend, maar behandeld als intermediair verbruik van een fictieve sector, zodat het BBP niet wordt beïnvloed door de omvang van de IGDFI-output, terwijl dit wel gebeurt bij commissies en andere vergoedingen die financiële intermediairs rechtstreeks aan de gebruikers in rekening brengen. De verhouding tussen het deel dat expliciet als commissies en andere vergoedingen in rekening wordt gebracht en het deel dat impliciet als IGDFI wordt gefinancierd, verschilt evenwel van land tot land.

Aandeel van de IGDFI en van de commissies en andere vergoedingen in de output van financiële intermediairs (laatste jaar waarvoor gegevens beschikbaar zijn)

	Neder- land	Finland	Spanje	Duitsland	Denemar- ken	VK	Frank- rijk	Italië	Luxem- burg
IGDFI	70%	70%	68%	67%	53%	50%	44%	34%	23%
Commissies en andere vergoedingen	30%	30%	32%	33%	47%	50%	56%	66%	77%
Output	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%

Uit deze tabel blijkt dat er bij de huidige werkwijze geen harmonisatie van de methoden is.

3. METHODEN VOOR DE TOEREKENING VAN DE IGDFI

De IGDFI moeten alleen worden berekend en toegerekend voor leningen die financiële intermediairs (behorende tot sector S.122 Overige monetaire financiële instellingen en S.123 Overige financiële intermediairs m.u.v. verzekeringsinstellingen en pensioenfondsen) aan de gebruikende sectoren verstrekken en voor deposito's van deze sectoren bij financiële intermediairs. De reden hiervoor is dat alleen de rentetarieven voor die leningen en deposito's door de financiële intermediairs (FI's) zelf worden vastgesteld.

De output van de centrale bank (S.121) wordt gemeten als de som van zijn kosten. De centrale bank blijft buiten beschouwing bij de berekening van de IGDFI-output en de toerekening ervan aan de gebruikende sectoren.

De IGDFI worden alleen toegerekend voor leningen en deposito's en niet voor effecten m.u.v. aandelen (bv. obligaties) omdat de FI's, wanneer zij effecten op de open markt kopen of verkopen, prijsvolger zijn en niet zelf de prijzen waartegen ze kopen of verkopen kunnen vaststellen, en dus ook niet de rentetarieven die zij ontvangen of betalen. Effecten m.u.v. aandelen worden alleen gebruikt voor de berekening van het referentietarief bij de methoden 2 en 4c (die verderop worden beschreven).

De IGDFI voor leningen en deposito's worden berekend op basis van het verschil tussen de werkelijk betaalde of ontvangen rente en een referentietarief.

In bijlage III van Verordening 448/98 van de Raad staat welke statistische gegevens voor de berekening en de toerekening van de IGDFI-output benodigd zijn. Er moet gebruik worden gemaakt "van de tabel van de gemiddelde uitstaande bedragen aan leningen, deposito's (uitgesplitst naar gebruikende sector) en door de FI's voor de betrokken periode (gemiddelde van vier kwartalen) uitgegeven effecten m.u.v. van aandelen en de opgebouwde rente, na toerekening van de rentesubsidies aan de werkelijke ontvangers overeenkomstig het ESR 1995."

Op basis van deze statistische gegevens is de proefberekening van zes interne referentietarieven mogelijk, alsmede de berekening van één extern referentietarief voor de in- en uitvoer van IGDFI:

Methoden voor de berekening van het referentietarief

Methode 1	Verhouding tussen de ontvangen rente op leningen tussen ingezeten banken en de uitstaande leningen tussen ingezeten banken
Methode 2	Verhouding tussen de ontvangen rente op leningen tussen ingezeten banken en op door de FI's uitgegeven effecten m.u.v. aandelen, en de uitstaande leningen tussen ingezeten banken en de door de FI's uitgegeven effecten m.u.v. aandelen
Methode 3	Methode 1 wordt toegepast op kortetermijntransacties Bekendgemaakte tarieven voor effecten m.u.v. aandelen toegepast op langetermijntransacties
Methode 4a	Gemiddelde van de gemiddelde tarieven voor leningen en deposito's die worden toegepast voor ingezeten institutionele gebruikende sectoren (behalve de centrale bank)
Methode 4b	Gemiddelde van methode 4a en methode 1
Methode 4c	Gemiddelde van methode 4a en methode 2
Methode voor de invoer en uitvoer	Gewogen gemiddelde interbancaire tarief voor leningen en deposito's tussen ingezeten en niet-ingezeten FI's

De uitstaande bedragen aan leningen en deposito's en de overeenkomstige rente moeten worden ingedeeld naar gebruikende sector.

In de nationale rekeningen omvat de sector huishoudens zowel huishoudens in hun hoedanigheid van consument als huishoudens in hun hoedanigheid van producent, wanneer zij eigenaar van een onderneming zonder rechtspersoonlijkheid zijn.

Om het aan de consumptie toegerekende deel van de IGDFI te kunnen vaststellen en op die wijze ook de gevolgen voor het BBP te kunnen bepalen, moeten de aan de sector huishoudens toegekende leningen (uitstaande bedragen en rente) worden ingedeeld in:

- leningen in verband met de huisvesting (intermediair verbruik aangezien bewoners van een eigen huis in het systeem worden behandeld als eigenaren van een onderneming die woondiensten voor eigen verbruik produceren);
- leningen aan huishoudens in hun hoedanigheid van eigenaar van ondernemingen zonder rechtspersoonlijkheid (intermediair verbruik);
- andere leningen aan huishoudens (consumptie).

Voorts moet bij de deposito's van huishoudens (uitstaande bedragen en rente) onderscheid worden gemaakt tussen:

- deposito's van huishoudens in hun hoedanigheid van eigenaar van een onderneming zonder rechtspersoonlijkheid (intermediair verbruik);

- deposito's van huishoudens in hun hoedanigheid van consument (consumptie).

4. BRONNEN

4.1. Dekking van de sectoren S.122 en S.123

De IGDFI die moeten worden toegerekend, worden geproduceerd door de overige monetaire financiële instellingen (sector S.122, die niet de centrale bank omvat) en de overige financiële intermediairs m.u.v. verzekeringsinstellingen en pensioenfondsen (sector S.123), afhankelijk van de kenmerken van de eenheden in deze sector.

De informatie over S.122 is betrouwbaarder dan die over S.123, die echter veel kleiner is.

4.2. Beschikbare gegevens over de uitstaande bedragen aan leningen en deposito's en over de rentestromen

Informatie over de uitstaande bedragen aan leningen en deposito's is uit directe bronnen beschikbaar, met een indeling naar gebruikende sectoren. Doorgaans is de informatie die over de rentestromen beschikbaar is, minder gedetailleerd dan de informatie over de uitstaande bedragen aan leningen en deposito's. In de meeste landen zijn er weliswaar directe bronnen voor gegevens over de rentestromen, maar zonder een indeling naar institutionele sector, zodat het nodig is de rentestromen per institutionele sector te schatten door geschatte rentetarieven toe te passen op de overeenkomstige uitstaande bedragen die bekend zijn.

Heel moeilijk is het om de deposito's en leningen van huishoudens uit te splitsen om vast te stellen welk deel als consumptie (met gevolgen voor het BBP) en welk deel als intermediair verbruik (zonder gevolgen voor het BBP) moet worden beschouwd. Een dergelijke splitsing is vooral lastig bij de deposito's, waarbij op basis van schattingen onderscheid moet worden gemaakt tussen deposito's van huishoudens als eigenaar van een onderneming zonder rechtspersoonlijkheid en deposito's van individuen (die het meest bijdragen aan de stijging van het BBP tengevolge van de toerekening van de IGDFI).

Er zijn problemen bij de berekening van de invoer (over de uitvoer is er meer informatie), aangezien geen precieze gegevens beschikbaar zijn over de leningen en deposito's van ingezeten institutionele sectoren bij niet-ingezeten financiële instellingen.

Bij methode 3, zoals omschreven in de verordening, moet onderscheid worden gemaakt tussen langlopende en kortlopende leningen en deposito's; een dergelijke uitsplitsing was voor acht lidstaten niet mogelijk.

5. BELANGRIJKSTE RESULTATEN

5.1. Vergelijking tussen niet-toegerekende IGDFI volgens de huidige definitie en toegerekende IGDFI

De resultaten van de berekening van de totale (niet aan gebruikers toegerekende) IGDFI volgens de methoden zoals die nu zijn gedefinieerd, wijken doorgaans enigszins af van de totale toegerekende IGDFI-output. Die verschillen – positief of negatief, afhankelijk van de lidstaat – worden bepaald door het saldo van door de FI's voor effecten m.u.v. aandelen betaalde en ontvangen rente. De effecten m.u.v. aandelen worden bij de berekening van de totale IGDFI namelijk wel in aanmerking genomen, terwijl bij de berekening van de toegerekende IGDFI alleen naar de leningen en deposito's wordt gekeken (omdat alleen de rentetarieven voor leningen en deposito's door de FI's zelf worden vastgesteld).

5.2. Output van de centrale bank

Overeenkomstig de IGDFI-verordening wordt de output van de centrale bank niet op dezelfde manier als die van andere FI's, maar als de som van de kosten berekend. In hun verslagen stemmen de meeste lidstaten met deze methode in.

5.3. Negatieve IGDFI

De IGDFI kunnen negatief zijn, wanneer de toegerekende IGDFI worden berekend op basis van het verschil tussen de door de FI's ontvangen rente en het referentietarief (voor leningen), dan wel van het verschil tussen het referentietarief en de door de FI's betaalde rente (voor deposito's).

Een verklaring voor de negatieve IGDFI is dat het referentietarief snel wisselt, terwijl de rentetarieven voor sommige leningen en deposito's stabiel zijn.

De meeste lidstaten hebben niet graag negatieve IGDFI en geven daarvoor als reden dat het moeilijk is een dienst met een negatieve waarde te presenteren. Andere lidstaten hebben geen moeite met het bestaan van negatieve IGDFI omdat, zoals zij zeggen, de inkomsten van de sectoren S.122 en S.123 niet alleen door het verschil tussen betaalde en ontvangen rente, maar ook door commissies en andere vergoedingen worden gegenereerd.

Af en toe komen negatieve IGDFI voor bij de toerekening van de IGDFI naar gebruikende sector, maar de IGDFI-resultaten zijn bij alle methoden bijna altijd positief en de totale IGDFI-resultaten voor de banksector in zijn geheel zijn altijd positief.

Voor alle sectoren traden er slechts uiterst sporadisch negatieve resultaten op; in de meeste gevallen ging het dan om de verzekeringsinstellingen en pensioenfondsen (bij de deposito's).

5.4. IGDFI naar bedrijfstak

Eurostat heeft twee alternatieve methoden voor de toerekening van IGDFI naar bedrijfstak voorgesteld:

- methode A, waarbij men zich baseert op een schatting van de uitstaande bedragen aan leningen en deposito's voor elke bedrijfstak;
- methode B, waarbij men zich baseert op de output voor elke bedrijfstak.

Beide methoden laten vanuit conceptueel oogpunt te wensen over, maar werden voorgesteld omdat niet voldoende basisgegevens beschikbaar zijn. Methode A wordt als nauwkeuriger dan methode B beschouwd, maar de uitstaande bedragen komen slechts min of meer met het niveau van de IGDFI overeen. Methode A voor de toerekening naar bedrijfstak was voor slechts weinig lidstaten uitvoerbaar. De meeste lidstaten maakten gebruik van methode B om de toerekening naar bedrijfstak volgens de A60-indeling van de NACE te berekenen.

5.5. Analyse van de gevolgen voor het BBP

5.5.1. Gemiddelde gevolgen voor het BBP per land

Vergelijking van de gemiddelde gevolgen van de toerekening van de IGDFI voor het BBP per land geeft geen volledig beeld van het economisch belang van de FI's, aangezien deze ook rechtstreeks commissies en andere vergoedingen in rekening brengen, die al aan de gebruikende sectoren zijn toegerekend en dus al bij de berekening van het BBP in aanmerking zijn genomen.

In landen waar de IGDFI met commissies en andere vergoedingen zijn vergeleken, blijkt de omvang van de IGDFI in de onderzoeksperiode te zijn afgenomen omdat een steeds groter deel van de output van de FI's uit rechtstreeks in rekening gebrachte commissies en andere vergoedingen bestaat.

IGDFI-output gedeeld door de totale commissies en andere vergoedingen die door de sectoren S.122 en S.123 in rekening zijn gebracht

	Denemar- ken	Duitsland	Spanje	Frank- rijk	Italië	Luxem- burg	Neder- land	Finland	Verenigd Koninkrijk
1995	1,77	2,88	2,93	1,35	0,90	1,70	3,44	4,57	1,47
1996	1,47	2,80	2,74	1,28	0,71	1,61	3,12	2,79	1,31
1997	1,33	2,42	2,47	1,07	0,64	0,62	2,59	2,70	1,32
1998	1,11	2,01	2,17	0,95	0,52	0,44	2,33	2,75	1,32
1999	-	-	2,04	0,87	0,51	0,61	2,32	2,32	1,06
2000	-	-	1,97	0,79	-	0,30	-	2,36	1,00

Over alle jaren en alle methoden genomen zou de gemiddelde stijging van het BBP tengevolge van de toerekening van de IGDFI circa 1,3% bedragen (gewogen gemiddelde van de landen).

Voor de afzonderlijke jaren zou het BBP als volgt zijn gestegen (gewogen gemiddelde van de landen):

1995: 1,43 %
1996: 1,37 %
1997: 1,34 %
1998: 1,32 %
1999: 1,27 %
2000: 1,34 %

In punt 5.5.4 wordt nader ingegaan op de volatiliteit van deze resultaten in de verschillende landen.

Onderstaande tabel laat de gevolgen voor het BBP per land zien, op basis van het gemiddelde van de verschillende methoden voor de proefperiode. De gevolgen zijn uitgesplitst in:

- toename van de consumptie van de huishoudens (inclusief de instellingen zonder winstoogmerk (IZW's) indien deze sector niet afzonderlijk kan worden gepresenteerd), voor zover het gaat om diensten van ingezeten FI's;
- toename van de consumptie van niet-marktdiensten van de sectoren overheid en IZW's ten behoeve van huishoudens (wanneer deze laatste sector afzonderlijk wordt gepresenteerd), voor zover het gaat om diensten van ingezeten FI's;
- saldo van de uitvoer en invoer van IGDFI voor intermediair verbruik van marktproducenten (aangezien voor consumptie ingevoerde IGDFI voor het BBP neutraal zijn). De in- en uitvoer van IGDFI worden niet alleen voor leningen van FI's aan niet-FI's en voor deposito's van niet-FI's bij FI's berekend, maar ook voor interbancaire leningen en deposito's waarbij ingezeten en niet-ingezeten FI's betrokken zijn, die naar gelang van het teken van het nettoresultaat als invoer dan wel als uitvoer worden behandeld.

Land	Gevolg voor het BBP (%)	waarvan: toename van consumptie van huishoudens	waarvan: toename van consumptie van niet- marktdiensten	waarvan: saldo van uitvoer en invoer voor intermediair verbruik
België	1,6	1,1	0,2	0,3
Denemarken	1,5	1,3	0,1	0,1
Duitsland	1,4	1,5	0,2	-0,3 (1)
Griekenland	1,6	1,1	0,5	(2)
Spanje	1,3	1,2	0,1	0
Frankrijk	1,1	0,8	0,2	0,1
Ierland	0,9	0,6	0,3	(2)
Italië	1,1	1	0,1	0
Luxemburg	8,2	0,8	0,2	7,2 (1)
Nederland	1,4	1,1	0,1	0,2
Oostenrijk	1,2	0,4	0,4	0,4
Portugal	2,0	1,7	0,4	-0,1
Finland	1,2	0,9	0,1	0,2 (1)
Zweden	1,1	1	0,1	0 (1)
Verenigd Koninkrijk	1,7	1,6	0,1	0
Gewogen gemiddelde EU	1,3	1,2	0,1	0
Slowakije	1,5	0,9	0,6	0

(1) Dit land voert nog geen berekening van de invoer van IGDFI uit.

(2) Dit land voert nog geen berekening van de invoer en uitvoer van IGDFI uit.

Ongeveer 90% van deze cijfers wordt verklaard door een toename van de consumptie van huishoudens in verband met de toegerekende IGDFI voor leningen en deposito's van huishoudens in hun hoedanigheid van consument.

Hieruit blijkt dat het voor de betrouwbaarheid van de resultaten van essentieel belang is dat een indeling van de sector huishoudens wordt gemaakt, zodat kan worden bepaald welk deel leningen en deposito's van huishoudens in hun hoedanigheid van consument betreft.

De gevolgen voor het BBP lopen van lidstaat tot lidstaat niet veel uiteen - met uitzondering van Luxemburg dat een groot deel van de IGDFI-output uitvoert.

5.5.2. Gemiddelde gevolgen voor het BNI per land

Bij een toerekening van de IGDFI zou het saldo van de uitvoer en invoer van de IGDFI bij de overgang van het BBP naar het BNI worden gecompenseerd door een even grote verandering van het saldo van de betaalde en ontvangen rente aan en uit het buitenland.

Dit effect zou vrij gering zijn (tussen – 0,3 % en + 0,4 % van het BBP), behalve voor Luxemburg waarvan de uitvoer van IGDFI (7,2 % van het BBP) zou worden gecompenseerd door een aanzienlijke stijging van het saldo van de betaalde en ontvangen rente aan en uit het buitenland. Voor dit land zouden de gevolgen voor het BNI 1% bedragen, vergeleken met 8,2 % voor het BBP.

Vanuit statistisch oogpunt kan dus worden opgemerkt dat de gevolgen voor het BNI van de toerekening van de IGDFI voor alle lidstaten, inclusief Luxemburg, ongeveer gelijk is (rond 1,3%).

5.5.3. Gemiddelde gevolgen voor het BBP naar methode en naar land

De methoden voor de berekening van het referentietarief zijn in hoofdstuk 3 beschreven. De gevolgen voor het BBP lopen niet veel uiteen, ongeacht het interne referentietarief dat wordt gebruikt.

	Meth. 1	Meth. 2	Meth. 3	Meth. 4a	Meth. 4b	Meth. 4c	Gemiddelde van de methoden
België	1,44%	1,75%	1,69%	1,57%	1,50%	1,66%	1,60%
Denemarken	1,44%	1,45%	1,42%	1,64%	1,54%	1,55%	1,51%
Duitsland	1,23%	1,41%	-	1,60%	1,42%	1,51%	1,43%
Griekenland	1,76%	1,27%	1,93%	1,60%	1,68%	1,43%	1,61%
Spanje	1,26%	1,48%	1,40%	1,27%	1,26%	1,38%	1,34%
Frankrijk	1,03%	1,14%	-	1,06%	1,05%	1,09%	1,07%
Italië	1,07%	1,25%	0,89%	1,14%	1,10%	1,19%	1,11%
Luxemburg	8,23%	8,81%	-	7,80%	8,02%	8,40%	8,24%
Nederland	1,31%	1,50%	1,28%	1,30%	1,31%	1,40%	1,35%
Oostenrijk	1,20%	1,16%	1,19%	1,19%	1,20%	1,16%	1,18%
Portugal	1,51%	1,62%	-	2,80%	2,16%	2,21%	2,06%
Finland	1,22%	1,29%	-	1,16%	1,19%	1,23%	1,22%
Zweden	1,08%	1,20%	-	1,01%	1,04%	1,10%	1,09%
Verenigd Koninkrijk	1,60%	1,62%	-	1,79%	1,70%	1,71%	1,69%
Gewogen gemiddelde EU	1,26%	1,38%	1,21%		1,34%	1,40%	1,35%

Deze tabel geeft het gemiddelde over alle jaren weer.

Methode 1, die op het interbancaire tarief is gebaseerd, leidt gemiddeld tot een toename van het BBP met 1,26%.

De gevolgen van methode 2, waarbij ook het tarief voor obligaties in aanmerking wordt genomen, waren in de onderzoeksperiode gemiddeld iets groter (1,38% van het BBP).

Aangezien de lange-rentetarieven in de onderzochte jaren hoger waren dan de interbancaire tarieven, is het referentietarief bij methode 2 doorgaans hoger dan het referentietarief bij methode 1. Daar de uitstaande bedragen die van invloed zijn op

het BBP (voornamelijk leningen en deposito's van huishoudens in hun hoedanigheid van consument) hoger zijn bij de deposito's dan bij de leningen, heeft de toerekening van de IGDFI meer gevolgen voor het BBP wanneer het referentietarief hoger is.

Het gevolg van methode 3 is kleiner, maar deze methode kan door een aantal lidstaten niet worden toegepast omdat ze geen indeling van de leningen en deposito's naar looptijd kunnen maken. Omdat er bij deze methode twee referentietarieven worden gebruikt (een voor langetermijntransacties en een voor kortetermijntransacties), heeft deze methode het nadeel dat de voordelen van "matching", waarbij FI's kortetermijndeposito's gebruiken om leningen met een langere looptijd te financieren, systematisch buiten beschouwing worden gelaten. De meeste lidstaten zijn tegen toepassing van methode 3.

Bij methode 4a wordt alleen het verschil tussen de rentetarieven voor leningen en die voor deposito's gemeten, terwijl er voor geen van beide een meetbaar verband bestaat met het begrip "zuivere rente" (beide tarieven bevatten tot op zekere hoogte een vergoeding voor dienstverlening, maar de hoogte hiervan is voor beide onbekend). Verscheidene lidstaten zetten een vraagteken bij de relevantie van deze methode.

De methoden 4b en 4c zijn een combinatie van methode 4a en respectievelijk de methoden 1 en 2.

Vanuit methodologisch oogpunt moet het referentietarief de zuivere kosten van het opnemen of uitzetten van middelen meten, zonder dat hierin enig element van vergoeding voor een dienst of van risico meespeelt. Om die reden zijn de methoden 1 en 2 conceptueel gezien beter dan de methoden 4a, 4b en 4c; deze werden in de verordening opgenomen omdat men er van uitging dat zij stabielere resultaten zouden opleveren, daar het aandeel van de IGDFI dat aan respectievelijk leningen en deposito's wordt toegerekend minder schommelingen zou vertonen.

5.5.4. *Volatiliteitsindex*

Om de stabiliteit van de resultaten te testen, is de volatiliteit van de resultaten van elke methode als volgt gemeten:

Volatiliteitsindex van de toerekening van de IGDFI, gebaseerd op de resultaten per land en per methode

$$= \frac{\text{gevolgen voor het BBP in jaar } n + 1 - \text{gevolgen voor het BBP in jaar } n}{\text{gevolgen voor het BBP in jaar } n}$$

De gemiddelde volatiliteitsindex per methode en per land (gemiddelde over alle jaren, in %) is in onderstaande tabel weergegeven:

	Meth. 1	Meth. 2	Meth. 3	Meth. 4a	Meth. 4b	Meth. 4c	Gemiddelde van de methoden (*)
België	16,7%	9,8%	10,6%	8,6%	12,4%	9,2%	11,3%
Denemarken	8,3%	7,9%	8,6%	5,9%	7,0%	6,8%	7,2%
Duitsland	2,6%	4,9%	-	5,3%	4,1%	5,1%	4,4%
Griekenland	25,8%	30,1%	27,5%	10,9%	18,4%	13,0%	19,6%
Spanje	21,9%	17,9%	21,6%	13,7%	17,7%	16,0%	17,4%
Frankrijk	4,4%	4,1%	-	6,0%	4,5%	4,4%	4,7%
Italië	11,9%	8,9%	18,9%	5,1%	7,2%	5,3%	7,7%
Nederland	7,6%	6,8%	10,5%	8,7%	7,2%	7,2%	7,5%
Oostenrijk	4,9%	8,7%	4,4%	4,2%	4,5%	8,7%	6,2%
Portugal	16,7%	21%	-	15,7%	13,1%	12,8%	15,9%
Finland	18,1%	11,7%	-	11,9%	14,4%	11,2%	13,5%
Zweden	9,3%	12,7%	-	14,4%	10,9%	12,4%	11,9%
Verenigd Koninkrijk	4,6%	3,4%	-	4,5%	4,0%	3,9%	4,1%
Gewogen gemiddelde EU	7,6%	7,3%	16,2%	6,7%	6,7%	6,4%	6,9%

(*) Met uitzondering van methode 3.

Het is weinig verrassend dat de volatiliteit bij methode 4a het kleinst is. Het verschil met de methoden 1 en 2 is echter niet significant – gemiddeld rond de 1%. Bovenstaande tabel laat echter zien dat er grote verschillen tussen de lidstaten zijn wat de volatiliteit bij de verschillende methoden betreft, en doorgaans ook tussen de verschillende methoden binnen dezelfde lidstaat.

Er zij op gewezen dat het volatiliteitsniveau van de IGDFI (7 %) vergelijkbaar is met de volatiliteit van andere bedrijfstakken. Bijvoorbeeld, de volatiliteitsindex voor de landbouw (landbouw, jacht, bosbouw en visserij), die een grote bedrijfstak is, bedroeg op EU-niveau gedurende dezelfde periode gemiddeld 2% van het BBP. Andere reeksen in de rekeningen vertonen een volatiliteitsniveau dat dicht bij dat van de IGDFI ligt. De volatiliteit van de IGDFI is dus geen reden om van toerekening af te zien, zolang deze op de juiste manier plaatsheeft.

Het is belangrijk om te weten of de gemiddelde volatiliteit van de IGDFI voortvloeit uit veranderingen van de uitstaande bedragen (in % van het BBP) of uit veranderingen van de rentetarieven.

Er is een volatiliteitsindex berekend op basis van de totale "ingezeten" uitstaande bedragen aan leningen en deposito's (in % van het BBP) plus de totale "uitgevoerde" uitstaande bedragen aan leningen en deposito's (in % van het BBP), minus de totale "ingevoerde" uitstaande bedragen aan leningen en deposito's (voor intermediair verbruik, in % van het BBP):

$$= \frac{(\text{uitstaande bedragen len. + dep. jaar } n+1) - (\text{uitstaande bedragen len. + dep. jaar } n)}{\text{uitstaande bedragen len. + dep. jaar } n}$$

In overeenstemming met de hierboven beschreven algemene volatiliteitsindex werden deze bedragen uitgedrukt in percentage van het BBP.

De volatiliteitsindex van de uitstaande bedragen aan leningen en deposito's komt uit op een effect op het BBP van 4,5%. Bij gelijkblijvende rentetarieven zou de volatiliteit van de IGDFI met betrekking tot de gevolgen voor het BBP dus 4,5% en niet 7,6% bedragen (resultaat bij toepassing van methode 1 voor lopende prijzen). In ieder geval wordt het resultaat van de volatiliteitsindex mede bepaald door de financiële structuur van de landen.

Het gewogen EU-gemiddelde voor de volatiliteit van de uitstaande bedragen ligt vrij laag. Dat betekent dat de resultaten voor de IGDFI tegen constante prijzen vrij stabiel zijn.

5.5.5. *IGDFI tegen constante prijzen*

De ontwikkeling van de IGDFI tegen lopende prijzen hangt van twee componenten in de berekening af, namelijk de volumecomponent (veranderingen in de gedefleerde uitstaande bedragen aan leningen en deposito's) en de prijscomponent (veranderingen in het verschil tussen de rente op leningen en het referentietarief en in het verschil tussen het referentietarief en de rente op deposito's).

De IGDFI-verordening bevat een formule voor de toerekening van de IGDFI tegen constante prijzen. Deze formule kan als volgt eenvoudig worden weergegeven:

$$\begin{aligned} &\text{IGDFI op leningen aan de institutionele sector tegen constante prijzen van 1995} \\ &= \\ &\text{Uitstaande leningen tegen} \quad \times \quad \text{IGDFI-marge basisjaar (1995)} \\ &\text{constante prijzen van 1995} \end{aligned}$$

Dezelfde formule kan op deposito's worden toegepast.

De meeste lidstaten hebben als prijsindex de impliciete prijsdeflator voor de binnenlandse eindvraag gekozen.

Uit deze formule blijkt dat de IGDFI tegen constante prijzen slechts de ontwikkeling van de uitstaande bedragen aan leningen en deposito's, gedefleerd aan de hand van een algemene prijsindex, in aanmerking nemen.

Zoals in het vorige punt al werd verklaard, is de volatiliteit van de IGDFI ten gevolge van de volumecomponent gemiddeld vrij gering. Een analyse van de IGDFI tegen constante prijzen, en in het bijzonder de analyse van de gevolgen van de toerekening van de IGDFI voor de groei van het BBP tegen constante prijzen, bevestigen deze conclusie.

Aan de hand van de door de lidstaten verstrekte berekeningen van de IGDFI tegen constante prijzen is een gewogen gemiddelde volatiliteit van deze gevolgen van de IGDFI voor het BBP berekend. Deze bedraagt 4,4%.

De gemiddelde volatiliteit van de IGDFI tegen constante prijzen die als consumptie van huishoudens moeten worden beschouwd, is gering (3,0%); hetzelfde geldt voor de volatiliteit van de IGDFI tegen constante prijzen die als consumptie van de overheid en instellingen zonder winstoogmerk ten behoeve van huishoudens (1,8%) moeten worden gezien. Het cijfer 4,4% kan worden verklaard door de grotere volatiliteit van de uitvoer en invoer; dit betekent dat het BNI tegen constante prijzen stabiel is dan het BBP tegen constante prijzen.

Uit deze berekeningen kan de conclusie worden getrokken dat de gemiddelde volatiliteit van de IGDFI tegen constante prijzen (4,4%) en de gevolgen van de IGDFI voor het totale BBP (1,3%) te gering zijn om significante gevolgen te hebben voor de groei van het BBP tegen constante prijzen.

6. KEUZE VAN EEN METHODE VOOR DE TOEREKENING VAN DE IGDFI

De verordening stelde zes proefmethoden (zie hoofdstuk 3) voor de berekening van het referentietarief voor. Tijdens de proefperiode moesten de lidstaten de resultaten van de toerekening van de IGDFI op basis van het interne referentietarief volgens elk van de zes methoden vergelijken.

Welke is de beste methode om de IGDFI toe te rekenen?

Bij methode 3 worden twee referentietarieven gebruikt (een voor langetermijntransacties en een voor kortetermijntransacties) waardoor zij moeilijk toepasbaar is en vanuit conceptueel oogpunt het nadeel heeft dat de voordelen van "matching", waarbij FI's kortetermijndeposito's gebruiken om leningen met een langere looptijd te financieren, systematisch buiten beschouwing worden gelaten.

De methoden 4a, 4b en 4c zijn gebaseerd op de gemiddelde rentetarieven voor leningen aan en deposito's van ingezeten institutionele sectoren. Het referentietarief is een gemiddelde en wordt daarom geacht tot stabielere resultaten te leiden, omdat wordt vermeden dat het referentietarief het ene jaar in de buurt van de tarieven voor leningen ligt en het andere jaar in de buurt van die voor deposito's.

De berekeningen van de volatiliteit hebben evenwel aangetoond dat de volatiliteit bij de methoden 4a, 4b en 4c niet significant kleiner is dan bij de methoden 1 en 2. Laatstgenoemde methoden verdienen dus de voorkeur, omdat zij de zuivere kosten voor het opnemen van middelen beter weergeven, zonder dat hierin enig element van vergoeding voor dienstverlening of van risico meespeelt, een voorwaarde waaraan een referentietarief vanuit methodologisch oogpunt moet voldoen.

Er moet dus tussen de methoden 1 en 2 worden gekozen.

Methode 1 is gebaseerd op het interbancaire tarief.

Methode 2 gaat uit van het interbancaire tarief, maar neemt ook het tarief voor obligaties in aanmerking zodat zij van toepassing is op transacties met een grotere verscheidenheid van looptijden.

Beide methoden leiden tot een referentietarief dat geen element van vergoeding van dienstverlening of van risico bevat en dat stabiele resultaten levert. Beide methoden komen overeen met de voorkeuren van de lidstaten, die twee criteria hebben genoemd waaraan een relevant referentietarief moet voldoen. Ten eerste moet het referentietarief vrij dicht bij het begrip "zuiver rentetarief" liggen en ten tweede moeten met de beschikbare gegevens zo betrouwbaar mogelijke resultaten worden verkregen.

Tijdens de proefperiode was het referentietarief dat volgens methode 2 werd berekend, doorgaans hoger dan het met methode 1 verkregen tarief, daar de lange-rentetarieven hoger waren dan de interbancaire tarieven. Het verschil tussen de resultaten van de twee methoden was echter niet significant.

Eurostat beveelt toepassing van methode 1 aan, die op het interbancaire tarief is gebaseerd. Dit is de eenvoudigste berekeningsmethode die het meest begrijpelijk voor de gebruikers van de nationale rekeningen is. De keuze voor methode 1 is volledig in overeenstemming met het SNA 93 (System of National Accounts) dat in punt 6.128 het interbancaire tarief aanbeveelt, daar dit de zuivere kosten voor het opnemen van middelen weergeeft – dat wil zeggen het tarief waaruit de risicopremie zoveel mogelijk is geëlimineerd en waarin geen vergoeding voor intermediaire diensten is opgenomen.

De proefperiode heeft aangetoond dat deze methode vrij stabiele resultaten oplevert die van lidstaat tot lidstaat weinig uiteenlopen, ondanks een aantal gegevensproblemen die bij alle methoden optreden.

7. CONCLUSIE

Verordening (EG) nr. 448/98 beschrijft verschillende methoden voor de toerekening van IGDFI in de nationale rekeningen en stelde een proefperiode in om deze methoden te testen.

De lidstaten hebben deze methoden voor de toerekening van de IGDFI in de periode 1995-2001 beproefd.

De Commissie meent dat de resultaten van de proefperiode positief zijn. Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 448/98 zal de Commissie dus voor eind 2002 een verordening van de Commissie voor de toerekening van de IGDFI in de nationale rekeningen volgens methode 1 voorleggen.

Volgens deze ontwerp-verordening van de Commissie zouden de lidstaten met ingang van 1 januari 2005 de IGDFI in hun nationale rekeningen moeten toerekenen.

De Commissie zal met de lidstaten overleggen voor welke periode de resultaten kunnen worden teruggerekend. Binnen de IGDFI-taskforce zal verder worden gediscussieerd over de toerekening van de IGDFI in de regionale en driemaandelijke rekeningen.

Om verwarring te voorkomen beveelt de Commissie aan dat voor begrotingsdoeleinden nieuwe cijfers worden gebruikt, waarbij het BNI voor alle lidstaten ongeveer 1% hoger uitkomt. Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 448/98 zal de toerekening van de IGDFI niet gelden voor de vaststelling van de begroting en de eigen middelen van de Europese Unie, tenzij de Raad hiertoe met eenparigheid van stemmen op voorstel van de Commissie besluit.